

твърде много. И ведно съ почудата, задето се бави толкова дълго, тѣ изпитаха болката на една странна уплаха.

— Вай, завалията, трѣбва да му е станало нѣщо, — прошепна единъ отъ турцитѣ, плѣсна калевритѣ си, ужъ да ги изтърси отъ праха и се заизкача по кржглиѣ стѣпала на главния входъ.

— Кждя?

— Да му викна, та да ме чуе по-отблизо.

Но въ това време молла Еминъ дигна глава, прилепи шепа до дѣсното си ухо и гласътъ му, соченъ и треперливъ, се понесе околоръстъ:

„Аллахъ хигберъ, Аллахъ хигберъ, ля иля хиляля. Ешеди елева хамъ бедерега, зуриллакъ ялимъ сая, ялимъ сая, ялимъ феля, ялимъ феля, Аллахъ хигберъ, Аллахъ хигберъ, ля иля хиляля!“

Молла Еминъ обикаляше викалото, спираше се предъ четиритѣ точки на хоризонта и пакъ бавно помѣстяше кракъ следъ кракъ. Но когато се спрѣ тъкмо на изтокъ, гласътъ му трепна и замлъкна. Отдолу долитаха остритѣ звуци на училищенъ звънецъ. Молла Еминъ чакъ сега съзрѣ българското училище. Широка, приветлива сграда срѣдъ още поширокъ, изравненъ и залѣсенъ покрай оградата си дворъ, то се дигаше гордо надъ околнитѣ постройки и сякашъ отхвърляше отгоре имъ лжчитѣ на предзалѣзното слънце, облѣли покрива му съ златната свѣтлина на надеждата.

Молла Еминъ притисна сърдцето си. То сега биеше тревожно и виждаше туй, които очитѣ още не можеха да съзратъ.

— Аллахъ хигберъ, Аллахъ хигберъ, ля иля, хиляля.